

مصاحبه روزنامه هومانیت، ارگان نشراتی حزب کمونیست فرانسه با عبدالله نایی، رییس نهضت آینده افغانستان، در مورد انتخابات ریاست جمهوری در افغانستان منتشرهء شماره مؤرخ ۱۹ اگست ۲۰۰۹م.

دومینیک باری:

تحلیل شما از این انتخابات چیست و پیامد آن چی خواهد بود؟ آیا یک صحنه آرایبی انتخاباتیست، یا یک رویداد واقعاً جدی و مهم؟

عبدالله نایی:

انتخابات ریاست جمهوری در چنان وضع سیاسی برگزار میگردد که شرایط اولیه آن یعنی **یک الترناتیف سیاسی به حاکمیت کنونی**، وجود ندارد. تمام کاندیدانی که چانس "برد" را دارند، وابسته به نیروهای سازنده حاکمیت کنونی اند.

کرزی با دو وزیر مقتدر سابقش (عبدالله عبدالله و اشرف غنی) که اکنون به حیث رقبای او سر بلند کرده اند، احزاب جهادی و قوماندانان جهادی دیروز که همه پایه های حاکمیت را تشکیل میدهند، دارای عین ماهیت ایدیالوژیک و سیاسی اند، همه مجریان سیاستهای ناتو اند. همه با شبکه های وسیع قاچاق موادمخدر پیوند دارند. همه پذیرای تداوم حضور قوای ناتو در افغانستان اند و همه صرف به منافع فردی، گروهی و قومی-زبانی خود، به چیز دیگری نمی اندیشند.

در کشور، استبداد شدیدی حاکم است. پرویز کامبخش، محصل بیست و سه ساله یی، به جرم استفاده از یک مقاله از انترنیت، به مرگ محکوم گردید و در اثر کامپاین جهانی، باید بیست سال از عمر خود را در زندان بگذراند.

ایدیالوژی قرون وسطایی و ضد دموکراتیک چنان حاکم است که واژه "چپ" در مطبوعات کشور، معادل کمونیست "الحاد" تلقی میگردد، تا چی رسد به تبارز و پذیرش نیروهای سیاسی چپ در چوکات قانون.

تعلقات قبیله‌یی، قومی، زبانی و منطقه‌یی به بنیاد روابط اجتماعی - سیاسی مبدل گردیده اند. وضع زنده گی مردم بدتر از همیشه است. شیوع فقر، بیماری، اعتیاد به موادمخدر به ویژه در بین زنان جوان که محکومترین بخش جامعه اند، استیلای فضای ترس، زورگویی و بی قانونی و گسترش بیسابقه جنایت و آدمربایی، مردم را نسبت به کُلیت نظام کنونی و حامیان خارجی "ناتویی" آن، به ویژه امریکا و انگلیس، کاملاً بیباور ساخته است.

انتخابات روان، کاملاً در حاشیه تاریخ افغانستان روی میدهد، چون هیچ گونه چشم اندازی برای حل مسایل کنونی جامعه نشان نمیدهد.

نتایج انتخابات هرچه باشد، بازنده اصلی آن، مردم افغانستان اند که در سخریه‌یی به نام "انتخابات دموکراتیک"، احتمالهای آینده کمتر بد خود را از دست میدهند.

دومینیک باری:

موضعگیری نهضت شما چیست؟

عبدالله نایبی:

نهضت آینده افغانستان به اساس همین تحلیل، مردم را از شرکت در انتخابات که چیزی جز یک تظاهر عوامفریبانه نیست، بر حذر داشت. این انتخابات نارکو- رژیم مستقر در کشور را دموکراتیک جلوه داده، بهانه بیست برای ناتو تا دهه‌هازار سرباز دیگر را به افغانستان بفرستد و با بازی کردن ورق "تروریزم" و "تهدید طالبان"، استمرار حضور خود را در منطقه در برابر اذهان جهانی توجیه کند. ما اصطلاحی داریم که به ناتو بسیار خوب میخواند: "هم کوزه و هم کوزه گر و هم گل کوزه".

صدها ملیون دالری که همین اکنون از سوی کاندیدان اصلی ناتو (کرزی، عبدالله و اشرف غنی)، برای نمایش دموکراسی به مصرف میرسند، از کجا میرسند؟

از این قرار، چشمداشت تغییر از پی این انتخابات، چیزی جز یک توهم محض نیست. نیروهای مترقی و چپ افغانستان هم این انتخابات را تصنعی میدانند و هم نتایج آن را که یکی از گماشته گان امریکا را در مقام ریاست جمهوری اسلامی خواهد نشانند، مردود و غیرقانونی میدانند.

دومینیک باری:

کرزی از چی نماینده گی میکند؟ رقبای او و دیگر نیروهای سیکولار، دموکرات و چپ کد/مهایند؟

عبدالله نایبی:

کرزی با دو معاون پیشنهادیش، با تکیه بر حمایت سران جهادی و قوماندانان جهادی، با روابطش با شبکه های مافیایی مواد مخدر، با بیکفایتی سیاسی- اداری و با اعتقادات قرون وسطاییش، نمونه بارز نظام جهادی- مافیاییست. از یاد نبریم که در سال ۲۰۰۸، عواید از طریق کشت و قاچاق مواد مخدر بیش از ۸،۵ میلیارد دالر یعنی تقریباً ده برابر بودجه دولت کنونی بود. آشکار است، که این پولها تنها به جیب دهقانان نمیروند.

حاکمان کنونی و کسانی که خود را رقیب کرزی جلوه میدهند، همه از یک قماش اند و یک قشر جدید ثروتمندان قدرتمند را که به برکت ناتو و مواد مخدر تشکیل یافته است، میسازند. آنان گرداننده گان اصلی نظام کنونی اند. رقابت در داخل نظام، روی مسایل شخصی، گروهی و قومی- زبانی استوار است، نی بر اساس اختلافهای ایدیالوژیک و سیاسی! نیروهای اصیل مترقی سیکولار و دموکراتیک در اثر فضای استبداد و قوانین غیردموکراتیک حاکم بر کشور با تأسف امکان ایجاد یک نیروی الترناتیف را ندارند. مبارزان چپ افغانی که در داخل کشور تحت ارباب قرار دارند، یا به خارج کشور پناهنده شده اند، وسایل و امکانهای احیای یک حزب بزرگ مردمی را ندارند. در غیاب چنین حزبی هیچ گونه تغییر سیاسی برای وضع کشور متصور نیست.

دومینیک باری:

مراجعه به طالبان "میانه رو" به چی معناست؟

عبدالله نایبی:

حرکت طالبی، برعکس آنچه تبلیغ میشود، یک حرکتِ صرف افغانی نیست. بُنیادهای این حرکت در پاکستان، توسط دولت پاکستان به ویژه استخبارات آن (آی. اس. آی.) با توافق امریکا، نهاده شدند. پیوندهای القاعده با طالبان پاکستانی، افغانی و دیگر شاخه های اسلامیزم افراطی در منطقه از یک سو و تجهیز و تمویل طالبان از سوی اردو و استخبارات پاکستان از سوی دیگر، عملاً حرکت طالبی را در خدمت سیاستهای ضد افغانی دولت پاکستان مبدل کرده اند. پاکستان سیاست ریاکارانه یی را اجرا میکند: در حرف شعار ضد تروریزم و ضد القاعده را سر میدهد، ولی در عمل به اقدامهای جنگ افروزانه یی در خاک افغانستان، جهت بی ثبات نگه داشتن این کشور، ادامه میدهد.

طالبان زمانی به مذاکره خواهند پرداخت، که پاکستان ضمانتهای جدیی در جهت واگذاری مواضع کلیدی در حاکمیت کابل به آنان، به دست آورد. برقراری تماسها با برخی از افراد کم نفوذ طالبی از سوی حاکمیت کنونی، به هیچ وجه به معنای مذاکره نیست. این موضوع عمدتاً از سوی کرزی تبلیغ میشود، تا اعتبار خود را بزرگ جلوه دهد. طالبان اصلی با اعلامیه های تهدید آمیز، بمبگذاری و پرتاب راکت پاسخ میدهند.

زمینه نفوذ روزافزون طالبان را در کشور، عمدتاً، سیاستهای غیر مردمی حاکمیت، ناکارایی و فساد دستگاه حاکمه، شیوع فقر و اعمال ظالمانه جنگسالاران که مهره های کلیدی حاکمیت را تشکیل میدهند، فراهم ساخته اند.

مردم افغانستان هیچ دلیلی ندارند که به جانبداری از کرزی ها، عبدالله ها و اشرف غنی ها علیه طالبان قرار گیرند!

دومینیک باری:

آیا ناتو و امریکا جنگ را باخته اند؟

عبدالله نایبی:

کدام جنگ؟ اگر منظور از جنگ دفع تروریزم، ریشه کن کردن طالبان، استقرار دموکراسی، رعایت حقوق بشر، دفاع از حقوق زن و کودک، بازسازی اقتصادی کشور، برچیدن کشت و

قاچاق مواد مخدر و در نهایت استقرار صلح پایدار است، به یقین که ناتو این جنگ را باخته است. ولی اگر منظور از لشکرکشی در افغانستان، یافتن مواضع استراتژیک در منطقه و نگهداشت یک "وضعیت بی ثبات تحت کنترل" به حیث بهانه حضور درازمدت است، ناتو به بخشی از اهداف خود دست یافته است.

ولی در هر حالت، بازنده اصلی افغانستان است، که امکان آینده بهتر را از دست داده است.

دومینیک باری:

افغانان اولین قربانیان اند. چگونه میشود از این بنبست به در شد؟

عبدالله نایبی:

به یقین مردم افغانستان قربانی سیاستهای تجاوزکارانه ناتو و استبداد افراطیون مورد حمایت آن است، که بیش از سی سال دوام دارد. نیروهای تحول طلب با چنان وحشیگری مورد سرکوب قرار گرفته اند، که برون کردن کشور از وضع فاجعه بار کنونی و سمت دادن آن به سوی صلح، ترقی و دموکراسی در آینده نزدیک به چشم نمیخورد.

انتخابات جاری در این مقطع به حیث یک "ناحادثه" در تاریخ کشور ما ثبت خواهد شد.

* دومینیک باری مسؤول شعبه روابط بین المللی روزنامه هومانیته است.

متن فرانسه یی مصاحبه